

ALASTON JOULU

Juhla on isä munasillaan kossukorin kanssa.

En ole juurikaan jouluihmisiä. Veikkaan, että johtuu lapsuudesta, niin kuin päälääkärrien mukaan kai kaikki muukin.

Itse asiassa muistan vain pari joulua, kun äiti ei ollut töissä tekemässä juhlaa muille. Pukkikin tuli kyllä, mutta tunnistin sen heti siskonmieheksi, eikä tarvinnut kiskoa edes partaa. Tsekkasin ikkunasta tutun Talbotin, yhdistin sen pukin mittavaan fyysiseen kokoon ja heti välähti. Olin tosi ylpeä salapoliisintaidoistani, mutta teeskentelin vanhuksien iloksi.

Joulusapuska maistui silloin vielä vähemmän kuin nyt - äiti kuitenkin jousti ja teki minulle spagettia ja jauhelihakastiketta, mikä oli mukavaa. Faija halusi taas kunnioittaa lappalaisperinteitään ja raahasi jostain jumalattoman kokoisen jätkänkynttilän pihaan. Jätkänkynttilä on sellainen parimetrisen hirsipölli, jos joku ei tiennyt. Sen sitten pitäisi palaa useita tunteja.

No meidän ei tietenkään palanut, jolloin äijä hermostui ja roiski kännipäissään tukin päälle litratolkulla ruohonleikkuribensaa. Kynttilä ja lumihanki ympärillä paloivat todella komeasti ainakin viisi minuuttia.

Sitten ihailtiin akkunasta koko perheen voimin hangessa törröttävää nokista tolppaa. Ohi juosta hilpasi naapurin himourheilija, jouluaattonakin trikoot tiukasti jalassa ja vaimo perässä. Iskä julisti naapurit kärynneiden kulmakarvojensa alta umpihulluiksi.

Muutamaa vuotta myöhemmin ei tullut enää pukkia, ei jätkänkynttilää, mutta ukko jatkoi joulutunnelman luomista tempauksillaan. Osti koritolkulla koskenkorvaa ja päätti viettää "Alastonta joulua".

Meininki oli siis istua keittiössä, juoda viinaa ja olla ilkosillaan. Äidin ystävät toivat hyasintteja ja glögiputeleita, ukko otti ne vastaan kulkuset iloisesti kilisten. Ja oli ylpeä vehkeistään.

Ne olivat niitä mukavia muistoja. Sittemmin joulukuvioihini on olennaisena osana kuulunut kuolema. Ensin paras lapsuudenkaveri kietaisi aattoyönä Hondan puhelinpylvääseen. Veressä oli muutakin kuin valko- ja punasoluja.

Sen jälkeen äidin uusi siippa teki joulun lopettamalla elämänsä ulkovarastoomme viinapullo kädessä ja kourallinen pillereitä vatsalaukussa. Ja onpa pari etäisempääkin tuttua päättänyt päivänsä Jeesuksen synttäreiden tienoilla.

Sinänsä sopii kuvaan, että ainoa joululaulu, jota pystyn kutakuinkin sietämään, on Hanoi Rocksin ironinen Dead by X-mas. Tosin bändi ei itse soita sitä enää, sillä niiden rumpali Razzle menehtyi känninhuuruudessa kolarissa joulun alla 1984.

Aikuisiällä olenkin pyrkinyt pysymään erossa joulusta, tai lähinnä muiden ihmisten joulun pilaamisesta. Se on onnistunut parhaiten pysyttelemällä, paradoksaalista kyllä, kapakassa muiden antijouluilijoiden kanssa. Nykyään baareissa, jotka pitävät ovensa auki, vain tuppaa olemaan kovin ahdasta.

Viime vuosi oli kuitenkin poikkeus minun osaltani: ketään ei edes kuollut, ja oli muutenkin tosi lämminhenkistä. Tyydyinkin mutisemaan vain vähän, kun syssymmällä päätettiin kaupungin uusien jouluvalojen hankinnasta järkyttävään sadan tonnin hintaan. Eräs päättäjä teknisessä lautakunnassa kun osasi perustella kauniita valoja sillä, että ne "säästävät ihmishenkiä".

En tosin vieläkään ihan jaksaa uskoa, että maailman ihaninkaan himmeli estää tietyn mielentilan saavuttanutta ihmistä toteuttamasta tekoaan. Tai ainakaan juomasta viinaa.

Mutta aina voi toivoa.

Iisakki Kiemunki

20.12.2006 / Hämeenlinnan Kaupunkiutiset